

Afgang til Anstalten, idet jeg frygter for, at bemidlede Folk ellers skulle bruge Anstalten som en Børneforsørgelse. Dette viser med den høitærede Finantsministers Tilladelse for det Første, at han ikke rigtig har gjennemtænkt sit eget Forslag; thi han vilde da have vidst, at der ikke indtræder nogen Udbetaling fra Anstalten til nogen Mand, før han er 55 Aar gammel, og man kan dog ikke kalde det en Børneforsørgelse, naar Forsørgelsen først indtræder ved det 55de Aar. Altsaa, den Hilske løbes ikke, at Nogen skulde ville bruge Anstalten som en Børneforsørgelse. Der kunde derimod være Tale om, at Forældre ønskede at jikkre deres Børns Alderdom paa samme Maade, som Tibeikommisbefiddere og Eignende gjøre, for at sammenligne det meget Smaa med det meget Store. Det vilde jeg anse for overordentligt heldigt, allerede af den Grund, at man derved vilde lette Befolkningen Afgangen til Alderdomsforsørgeskassen, saa at Afgangen dertil blev større, og Interessen for den blev almindeligere. Forholdet er nemlig det, at naar man for et Barn fra dets Fødsel gjør Indstuds i en saadan Alderdomsforsørgeskasse og bliver ved dermed og lader Individet selv, naar det bliver voxent, fortsætte Indskydningen, saa vil Bedkommende fra det 18de indtil det 55de Aar kunne nøies med at indbetale netop det Halve af, hvad han ellers maa betale. Han vil kunne nøies med at betale en Krone om Maaneden for at opnaa den høieste Alderdomsforsørgelse, nemlig 11½ Kr. om Aaret, men jeg vil sige 1 Kr. om Maaneden, medens den, der begynder at indskyde, naar han er 18 Aar, og fortsætter dermed hele Tiden, vil komme til at være over det Dobbelte, over 2 Kr. maanedlig. Allerede af denne Grund finder jeg, at man bør aabne Alle lige fra Fødselen af Afgang til denne Kasse, og derjom den høitærede Finantsminister bestemmer sig til at gaa ind paa kun at give de Klasser i Samfundet, i hvilke der fortrinnsvis er Trang, Afgang til denne Kasse, saa vil han jo med Væghed kunne gaa ind paa denne Forandring, idet jo saa hans Grund til at udelukke dem, der ere under 18 Aar, bortfalder, den nemlig, at han frygter for, at Bemidlede skulle benytte denne Kasse til en Forsørgelse for deres Børn, eller, om den høitærede Finantsminister vil, til en Alderdomsforsørgelse.

Disse to Punkter anser jeg det for meget væsentligt, at man retter i Regjeringens Forslag. Jeg har for mit Bedkommende ogsaa forrige Gang, jeg havde Ordet, henpeget paa, at det er urigtigt at lade den tilkommende Alderdomsforsørgeskasse bestyres som et Slags Appendix til den bestaaende Livrenteanstalt. Jeg udviklede den Gang mine Grunde derfor, og jeg har ikke hørt anføre Noget mod disse Grunde undtagen netop det, som den høitærede Finantsminister anførte, at det var billigere at lade Livrenteanstalten besørge dette Arbeide. Nuvel, jeg kan ogsaa for mit Bedkommende erkende dette, hvis vi skulle gaa forsøgsvis frem efter den Maalestok, den høitærede Finantsminister nu mener, vi skulle bruge, men skulle vi ind paa et større Forsøg, der kan rumme Tredebelen, Halvdelen, maaske Flere af de virkelig Trængende, saa kan det ikke nytte at lade Bestyrelsen for Livrenteanstalten, der har ganske andre Formaal for sig — en Bestyrelse, som vælges under ganske andre Forudsætninger — ogsaa overtage Bestyrelsen heraf. Jeg tillod mig at fremhæve, at der udfordres en uhyre høi Grad af Mennefsfjærlighed og Kjendskab til Samfundets forskellige Lag til at bestyre denne Anstalt, medens enhver Kontormand kan bestyre Livrente- og Forsørgelsesanstalten af 1871. Det vil ogsaa være nødvendigt, at denne Anstalt, som, hvis den bliver kaldt tillive, faar dybe Forgrevninger ude i Befolkningen, maa, som vi ogsaa have tilladt os at foreslaa, have mindst een Agent i hver Kommune, som vælges af Kommunalbestyrelsen; Kommunalbestyrelsen maa indestaa for hans Oppehørslok, kort sagt, jeg er enig med de Herrer som udarbejdede Betænkningen, den saa ofte omtalte Betænkning, i, at Kommunerne maa arbejde med, men jeg er uenig med de Herrer i, at man kan lade Kommunerne være den ene Arbeidende, og jeg er navnlig uenig med det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds i, at man kan tillade Kommunalbestyrelsen uden at bestemme noget Maximum at trække paa Statskassen, saa meget den vil. Hovedmagten maa være hos Centralbestyrelsen, men den maa ganske vist have sine Forgrevninger, sin Støtte, langt ude i Befolkningen, ellers vil Sagen ikke kunne gjøre den fulde Gavn, den Gavn fuldt ud — som den høitærede Finantsminister pleier